

3. Мельніченко М. І. Поняття та види злочинів проти порядку одержання доказів у кримінальному провадженні / М.І. Мельніченко // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2013. – № 4 (32). – 107–112 с.

4. Юшина Ю.В. Про незавершеність і недоліки конструкції об'єктивної сторони статті 386 КК України // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності - №1, 2011,- 214-219 с.

Куян Микола Сергійович,
слухач магістратури факультету підготовки
фахівців для підрозділів превентивної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПОЛІЦІЯ ЯК СУБ'ЄКТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ В УКРАЇНІ

Визначення ефективності забезпечення Національною поліцією України публічної безпеки і порядку в державі є важливим елементом державного управління. Саме рівень ефективності є визначальним фактором для прийняття відповідних управлінських рішень, зокрема, щодо планування заходів, спрямованих на забезпечення публічної безпеки і порядку, щодо структури та штатної чисельності органів поліції, які залучаються до виконання завдань у цій сфері, щодо удосконалення та модернізації методів та засобів забезпечення публічної безпеки і порядку тощо.

Питанням забезпечення та підтримання публічної безпеки й порядку присвятили свої праці О. М. Бандурка, І. П. Веремеєнко, І. П. Голосніченко, В. К. Гіжевський, В. Л. Грохольський, Є. В. Додін, М. В. Ковалів, В. К. Колпаков, А. Т. Комзюк, В. В. Маліков, Р. С. Мельник, Ю. О. Небеський, О. І. Остапенко, А. М. Подоляка, Ю. І. Римаренко та ін.

Одними із засобів реалізації поліцією своїх повноважень у сфері забезпечення публічної безпеки є поліцейські заходи (розділ V ЗУ «Про Національну поліцію»). Вперше на законодавчому рівні було визначено, що поліцейськими заходами є дія або комплекс дій превентивного або примусового характеру, що обмежує певні права і свободи людини та застосовується поліцейськими відповідно до закону для забезпечення виконання покладених на поліцію повноважень [1].

Метою застосування поліцейських заходів є забезпечення виконання поліцією своїх повноважень. Поділяються поліцейські заходи на превентивні та примусові.

Перші забезпечують попереджувальну, профілактичну діяльність поліції (перевірка документів особи; опитування особи; поверхнева перевірка і огляд; зупинення транспортного засобу; вимога залишити місце й обмеження доступу до визначеної території; обмеження пересування особи, транспортного засобу або фактичного володіння річчю; проникнення до житла чи іншого володіння

особи; перевірка дотримання вимог дозвільної системи Національної поліції; застосування технічних приладів і технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, засобів фото- і кінозйомки, відеозапису; перевірка дотримання обмежень, установлених стосовно осіб, які перебувають під адміністративним наглядом, та інших категорій осіб; поліцейське піклування) [2].

До заходів примусу належить застосування фізичної сили, спеціальних засобів, вогнепальної зброї [1].

У Законі визначені підстави та умови застосування поліцейських засобів, а також указані принципи, до яких належать законність, необхідність, пропорційність, ефективність, що обумовлює правомірність, еквівалентність і обґрунтованість їх застосування в механізмі забезпечення публічної безпеки підрозділами Національної поліції.

Водночас певні норми потребують уточнення або офіційного роз'яснення. Зокрема, у ч. 2 ст. 37 Закону визначається порядок обмеження пересування особи чи транспортного засобу або фактичного володіння реччю. Якщо обмеження володіння реччю здійснюється шляхом її вилучення (відповідно до ст. 260, 265 КУпАП), то не зовсім зрозуміло, яким чином може бути обмежено перенесення або перевезення речі, який порядок вчинення цих дій. Так само чітко не визначено, яким чином обмежується пересування транспортного засобу, з урахуванням того, що на теперішній час пристрої для блокування відсутні [3]. Указані прогалини в законодавстві можуть суттєво вплинути на реальну можливість застосування таких заходів.

Законом передбачено функціонування в складі поліції: кримінальної поліції, патрульної поліції, органів досудового розслідування, поліції охорони, спеціальної поліції, поліції особливого призначення [1]. Закон визначає повноваження, завдання всієї Національної поліції.

Разом з тим, чіткий розподіл функцій між підрозділами поліції відіграє важливу роль у формуванні принципів їх роботи та взаємодії в забезпеченні публічної безпеки. Нагальним є більш детальне визначення функцій і повноважень кожного з підрозділів, що входять до системи Національної поліції.

Необхідне також забезпечення збалансованості між нормативно-правовими актами, які регулюють відносини у сфері забезпечення публічної безпеки з урахуванням положень нового ЗУ «Про Національну поліцію», штатної чисельності підрозділів поліції. Зокрема, важливим є термінове законодавче врегулювання питань взаємодії підрозділів поліції з іншими підрозділами, забезпечення належного механізму управління силами й засобами Національної поліції у сфері публічної безпеки.

Отже, Національна поліція є основним суб'єктом забезпечення публічної безпеки в Україні. На неї покладається широке коло завдань і надаються відповідні повноваження, реалізація яких повинна сприяти забезпеченню публічної безпеки та порядку, охороні прав і свобод людини, держави й суспільства та створенню відповідних умов у межах наданих цим суб'єктам повноважень.

Бібліографічні посилання

1. Закон України «Про Національну поліцію». [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19> від 02.07.2015 № 580-VIII
2. Зозуля І. В. Закон України «Про Національну поліцію»: публічна чи громадська безпека? / І. В. Зозуля, О. І. Довгань // Форум права. – 2015. – № 5. – С. 85–92.
3. Жила С. Ю. Забезпечення громадської безпеки національною поліцією: окремі питання / С. Ю. Жила // Південноукраїнський правничий часопис. - 2015. - № 2. - С. 137-140.

Лахай Станіслав Йосипович,
слухач магістратури
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ ВІДОМЧОЇ ОСВІТИ В СИСТЕМІ ОРГАНІВ МВС УКРАЇНИ

Суттєві зміни в системі державних органів, установ, організацій та підходів до їх розуміння пов'язані не лише із інтеграцією України до європейського правового простору, але і з загальним стрімким розвитком суспільних відносин в нашій державі. Один з пріоритетних та найбільш обговорюваних у суспільстві векторів здійснення державної політики – це реформа МВС України 2015 року був прийнятий та введений в дію Закон України «Про Національну поліцію» [1]. Отже, одним із питань, які потребують свого вирішення в умовах сьогодення, є визначення особливостей реформування та якісний підбір поліцейських кадрів.

Можна зазначити, що освітянські проблеми МВС України були предметом дослідження ряду вчених серед яких О.М Бандурка, В.С Венедіктов, М.І. Іншин, І.М. Совгір, В.В. Посметний та ін.. Але особливості саме сьогоденних реалій реформування системи відомчої освіти не могли ними бути тоді дослідженими з об'єктивних причин. Тому метою статті є дослідження є відповідь на питання: яка система поліцейської освіти є найбільш оптимальною в умовах реформи, і де місце в цій системі вказаних відомчих вищих навчальних закладів при МВС.

Особливої уваги та докорінної реформи потребує і відомча першопочаткова освіта, більшість закладів якої приєднано і уведено в структуру вищих навчальних закладів МВС України. Адже в європейських державах, США, Канаді першопочаткова поліцейська освіта є базовою і обов'язковою для кожного поліцейського.

Щодо професійної підготовки керівних кадрів для органів внутрішніх справ, то тут варто звернути увагу на думки визнаного авторитета в даній галузі – Олександра Марковича Бандурки, який зазначає, що досі не склалася